Пърпетъ и шумъ и пронизителенъ викъ —
екъ надалекъ се обади . . .
Прязглава двамата пътници вмигъ
хукнаха тамъ презъ ливади.

А като вихъръ извиха по тяхъ
рой подиръ рой самовили —
пърпетъ и писъкъ . . . Другарь до другарь
бягатъ що имаха сили.

Ето, настигатъ ги . . . свари завчасъ
Стойно и чело прикръсти,
и умърлушено, свитъ на кълбо,
свре се подъ буйното гръсте.

Мина надъ него зловещия рой
и се нататъкъ помете —
дето въ полето се мярна далечъ
тъмната сянка на Пети . . .

На сутрината, когато овце
въ къра изкарвалъ овчаря —
сварва го свитъ и прибитъ край плета
на махленската кошара.

И що не чина горкий му баща:
врачка ли, баби ли вещи — —
всичко напусто. Горѣлъ и до днесъ
въ църква за клетника свещи.

Ала отъ никъде помощь нема . . .
Слисанъ се лута по село
Пети — и бъбри все нещо безсвясъ,
счумрилъ набръчкано чело.

Кротко върви, и замигъ полети
и нададе олелия . . .
Бродници, въ прязношна доба, умътъ
зеха на Петя, горкия.